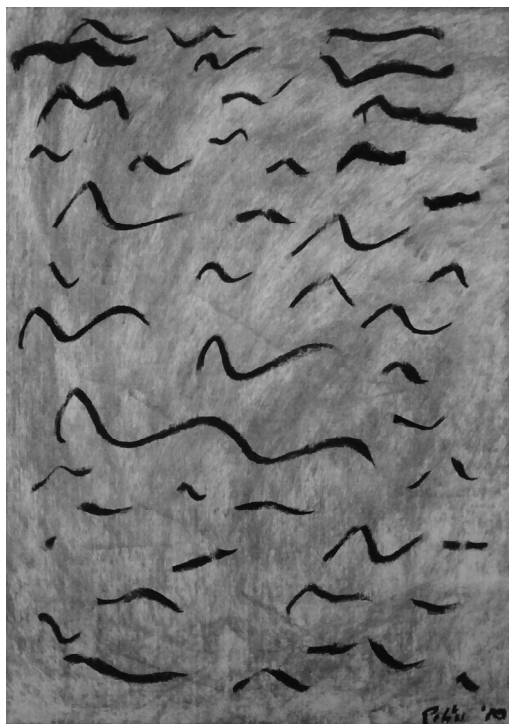

mondata, miszerint a posztszocialista irodalom legfiatalabb írójának Stendhált tartja, egyszerre felhívás a fiatal íróknak, és kritika is, amely feltehetően a jelenkori irodalmat is eléri.

A záróbeszélgetés, amely egy filmesztéta, egy történész és egy művészettörténész perspektíváját közvetíti, vezértémája *1968 és a magyar művészetek*, nem kevés kultúrszociológiai vonatkozást görgetve. K. Horváth Zsolt arról kérdezi Gelencsér Gábort, Csatári Bencét és Mélyi Józsefet, hogy mily módon recipiálta a magyar művészeti szféra '68-at? Hogyan reagált a kultúra intézményrendszere, hogyan reagáltak az egyes művészeti ágak? Hogyan került '68 a magyar művészetek (filmművészet, zene, képzőművészet,) horizontjára? Mennyire bírt meghatározó erővel? Átalakította-e a világlátásokat, vagy csupán külsődleges jelenségnek tartották? Mennyire állt az egykori magyar művészet szinkronban a nemzetközi törekvésekkel? Mennyire volt mértékadó '68 a kordiagnózis kibontásában?

Amint látjuk, figyelemre méltó könyvvel lettünk gazdagabbak. Az itt bemutatott kötet, tényeket és értelmezéseket sorakoztatva fel, heterogén tájékozódású világokba kalauzolja az olvasóit, akik válogathatnak a különféle látleletekben, tapasztalatokban. És nem csupán antikvárius érdeklődésre tarthat számot a *Lánctalp és macskakő*, hiszen fényt vet a mára is. Nem mintha '68 értelmezése ezzel lezárható lenne, hiszen ez egy végtelen folyamat, amely bármikor újramezhető.

PETŐCZ ANDRÁS: MADARAK – TANDORINAK (KÁOSZ 3.)